

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (V)

Comunitat nova

El trencament que va propiciar l'Esperit Sant, la novetat revolucionària del cristianisme, va consistir en l'enderrocament de les barreres que limitaven la fraternitat a les fronteres d'Israel, com a privilegi nacional.

Amb això no s'establia una mena de fraternitat universal (tots som germans) com proclamava la Il·lustració, la Revolució Francesa o altres ideals polítics. El que naixia era una nova humanitat, a la qual s'accedia mitjançant un «nou naixement» (com diu l'Evangeli de sant Joan: *Jn 3,3*), la transformació en «un home nou» (com diu sant Pau: cf. *1Co 15; Rm 5*). Aquest accés a la nova humanitat es produïa per mitjà de la fe, l'aigua i l'Esperit (la fe i el baptisme): el resultat era una nova família, un nou parentiu, entre germans que ho eren perquè tenien un mateix Pare. Qui ens havia atorgat aquesta possibilitat fou Jesucrist, el Fill, regalant-nos el seu propi Esperit (cf. *Rm 14,17*).

És com si un fill, obrís la porta de casa seva, sortís pels carrers i, donant-los la mà, convidés a entrar-hi tots els que anava trobant malmesos, abatuts, solitaris, perduts, abandonats, per tal que gaudissin de l'escalfor de la seva mateixa llar. Això pròpiament és el que vol dir l'expressió «som fills en el Fill». En el cas de la nostra reflexió haurem de dir «som germans en el Germà».

És el cas de la Carta als Hebreus, on hi ha una observació, ben il·luminadora per a l'assumpte que tractem. Després de recordar que, per mitjà

dels seus sofriments, Jesús va portar molts fills a la glòria, diu:

«Tant el qui santifica, com els qui són santificats, tenen un mateix origen; per aquesta raó, ell no se n'avergonyeix d'anomenar-los germans.» (*He 2,11*)

Sempre que escolto aquesta paraula em ve a la memòria una noia, coneguda de fa molts anys, que tota la seva vida va haver de patir un profund trauma. Havia nascut amb una deficiència física, que en determinats ambients, davant molta gent, provocaria burla, com de fet li havia passat més d'una vegada. Fins i tot l'havien privada d'estudis i ensenyament (inclòs l'aprenentatge de la lectura i l'escriptura), segons la convicció que no era ca-

paç d'assimilar cap formació o que no li serviria de res. El pitjor era que aquesta mentalitat regia a la seva família: tament, el pare i dos germans s'avergonyien d'ella i la tenien «amagada» a casa la major part del temps. La integració a la comunitat cristiana de la parròquia fou per a ella un veritable alliberament, encara que el sofriment seguia tenint-lo a casa seva.

Jesús no va sentir cap vergonya de les nostres profundes deficiències, aquelles que mereixerien menyspreu i burla. Va compartir-les amb nosaltres «fent-nos germans seus».

La comunitat cristiana, que neix de la fe i del baptisme, és una comunió salvadora, també en un sentit ple: qui se sent integrat i tractat com a germà, experimenta un amor concret que el rehabilita i l'omple de llum. Però això només és possible en una comunitat de germans absolutament oberta, és a dir, que no posa condicions per estimar.

La nova fraternitat té vocació d'universalitat. Tot i que encara no ho és, posseeix dintre seu el germen de l'amor, que apunta per ell mateix a abraçar tothom. Vol ser la llar de tot ésser humà, particularment dels més abandonats i desvalguts.

Per molt que la humanitat ens mostri de vegades un rostre realment inhumà, no ens avergonyirem d'estimar tothom com a germans. Per això hem nascut de nou.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Dues velocitats

Si bé l'anomenada *globalització* ha fet créixer la riquesa en el món i ha tret de la pobresa absoluta molts habitants del planeta, també és cert que, en termes generals, la desigualtat ha crescut entre els països, com també ho ha fet a l'interior de molts altres entre la seva ciutadania. Informes internacionals fan palès aquest increment de la desigualtat fins a límits insospitats. La desigualtat, generada per la pobresa i l'atur, comporta diversitat de velocitats de creixement i és un dels problemes més greus als quals s'enfronta actualment la humanitat, perquè es troba en el nucli de molts dels problemes que ens afecten: immigració, guerres i conflictes. Fins i tot la crisi ambiental. La desigualtat, quan anul·la la igualtat d'oportunitats a petita o

gran escala, destrueix les societats, perquè impedeix el desenvolupament personal i social i, fins i tot, pot arribar a afectar la qualitat de la pròpia democràcia.

El nostre país no n'ha estat una excepció. La crisi econòmica que hem viscut —no superada en part— i les conseqüències de la qual encara perviuen entre l'anomenada *classe mitjana* i entre els sectors més desfavorits, ha incrementat la desigualtat i els seus efectes. Convé prendre consciència activa i decisió transformadora d'aquestes dues velocitats de l'entorn social proper i del més llunyà, resultat d'una crisi que ha configurat una desigualtat entre les persones i els pobles i que ha consolidat una pobresa ofensiva i acusadora i uns índexs d'atur que dificulten el desen-

volupament i la realització de les persones i que atempta contra la seva dignitat. Convé sensibilitzar, aprofundir i enfortir la decisió de posar tots els mitjans perquè aquestes dues velocitats es retrobin en sentit positiu. Això demana un estudi rigorós del tema i una acció eficaç, tenint sempre present l'altre, la persona, amb fidelitat a la justícia de Déu que ens agermana, apostant preferentment, amb amor i esperit de servei, pels pobres, com Jesús ens va ensenyar.

«Escolteu, germans meus estimats: No és Déu qui ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que Ell ha promès als qui l'estimen?» (*Jm 2,6*).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (V)

Comunidad nueva

La ruptura que llevò a cabo el Espíritu Santo, la novedad revolucionaria del cristianismo, consistió en el derribo de las barreras que limitaban la fraternidad en las fronteras de Israel, como un privilegio nacional.

Con ello no se establecía una especie de fraternidad universal (todos somos hermanos) como proclamó la Revolución Francesa, la Ilustración y otros ideales políticos. Lo que nació fue una nueva humanidad, que se accedía por medio de un «nuevo nacimiento» (como dice el Evangelio de san Juan: Jn 3,3), la transformación en «un hombre nuevo» (como dice san Pablo: cf. 1Cor 15; Rm 5). Este acceso a la nueva humanidad se producía por medio de la fe, el agua y el Espíritu (la fe y el bautismo): el resultado era una nueva familia, un nuevo parentesco entre hermanos, que lo eran porque tenían el mismo Padre. Quien nos había otorgado esta posibilidad fue Jesucristo, el Hijo, regalándonos su propio Espíritu (cf. Rm 14,17).

Es como si un hijo, abría la puerta de su casa, saliera a las calles y, tomándolos de la mano, invitara a entrar a todos los que fuera encontrando heridos, abatidos, solitarios, abandonados, para que pudieran disfrutar de la calidez de su propio hogar. Eso propiamente es lo que quiere decir la frase «somos hijos en el Hijo». En el caso de nuestra reflexión, tenemos que decir «somos hermanos en el Hermano».

Es el caso de la Carta a los Hebreos, donde hay una observación, muy esclarecedora para el tema que tratamos. Después de recordar que, por medio de su sufrimiento, Jesús llevó muchos hijos a la gloria, dice:

«Tanto el que santifica, como los que son santificados tienen un mismo origen; por esta razón, no se avergüenza de llamarlos hermanos.» (Hb 2,11)

Cada vez que oigo esta palabra me acuerdo de una chica, conocida desde muchos años, que toda su vida tuvo que sufrir un trauma profundo. Nació con una deficiencia física, que en ciertos ambientes, ante muchas personas, causaría burla, como en efecto le había sucedido más de una vez. Incluso había sido privada de la educación y la enseñanza (incluyendo el aprendizaje de lectura y escritura), según la convicción de que no era capaz de asimilar cualquier formación o no le serviría de nada. Lo peor de todo era que esta mentalidad regía a su familia: precisamente el padre y dos hermanos se avergonzaban de ella y la habían «escondido» en casa la mayoría del tiempo. La integración en la comunidad cristiana de la parroquia fue para ella una liberación real, aunque el sufrimiento todavía seguía estando en su casa.

Jesús no se sentía avergonzado de nuestras profundas deficiencias, esas que merecerían desprecio y burla. Las compartió con nosotros, «haciéndonos sus hermanos».

La comunidad cristiana, que nace de la fe y el bautismo, es una comunión salvadora, también en un sentido pleno: quien se siente integrado y tratado como un hermano, tiene un amor particular que le renueva y le llena de luz. Pero esto sólo es posible en una comunidad de hermanos absolutamente abierta, es decir, no pone condiciones para el amor.

La nueva fraternidad tiene vocación de universalidad. Aunque todavía no lo sea, tiene dentro de ella el germen del amor, que apunta por él mismo a abrazar a todo el mundo. Quiere ser hogar para todo ser humano, particularmente de los más abandonados y necesitados.

Aunque la gente nos muestre a veces una cara realmente inhumana, no nos avergonzaremos de amar a todos como hermanos. Por esta razón hemos nacido de nuevo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobada diocesana de joves +18 anys

Aquesta cita per als joves de la diòcesi va celebrar-se el 6 de maig, a la cripta de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, a la vigília de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, per aprofundir la vocació cristiana de batejats. Va començar amb el rès de vespres, dirigides pel Sr. Bisbe. Posteriorment, la Montse Amenós, de Piera, ens va donar el seu testimoni com a laica, mare de família i compromesa amb l'Església. Amb senzillesa i de manera entenedora ens va explicar com ha anat teixint la seva vida i, a mesura que passava a l'edat adulta, agafava consciència de la missió de ser batejada. Malgrat els diversos moments que tots tenim, ens animava a no perdre l'esperança ni tenir angoixa per a concretar de cop el que s'anomena «crida». Després del testimoni

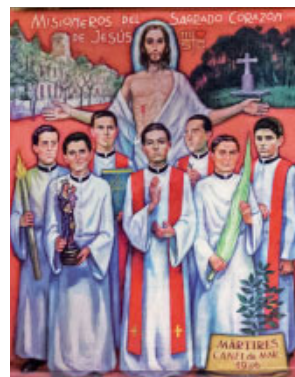

de la Montse, els joves es van dividir en grups per a reflexionar al voltant de les seves paraules i comentar, per exemple, quin és el moment que vivia cadascú com a jove cristià. Per acabar, es van aplegar tots de nou, en aquesta ocasió al voltant d'una taula per sopar, brindar i donar gràcies per una trobada tan gratificant i vivificadora.

Beatificació dels màrtirs de Canet

El dissabte 6 de maig va tenir lloc a la Catedral de Girona la beatificació de set missioners del Sagrat Cor de Jesús, assassinats el setembre de 1936, als inicis de la Guerra Civil espanyola, prop de Serinyà (Pla de l'Estany), quan fugien cap a França per salvar la vida.

Els set màrtirs pertanyien a la comunitat que la congregació tenia a Canet de Mar, just al costat del

santuari de la Misericòrdia d'aquesta localitat, on fins fa pocs anys, hi havia el seu Seminari Menor i el Noviciat.

Entre els màrtirs hi ha Josep Oriol Isern i Massó, nascut a Vilanova i la Geltrú el 16 de juny del 1909 i ordenat sacerdot l'any 1933.

Imatge dels nous beats,
obra del pintor santfeliuenc
Joan Torras i Viver

Sortida bíblica a Tarragona.

Dissabte 3 de juny, organitzada per l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona i el Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral de la nostra diòcesi. Es visitarà el Museu Bíblic Tarraconense, el Museu de la Necròpolis Paleocristiana i l'Amfiteatre Romà. El preu és de 25 € (autocar i entrades a cada lloc); el dinar el porta cadas-

cú. Per a més informació i inscripcions: animaciobiblica@bisbat-santfeliu.cat

► **Pelegrinatge a Fàtima i visita a Lisboa i entorns.** Les parròquies del Prat de Llobregat i de Sant Feliu de Llobregat organitzen un pelegrinatge a Fàtima, del 3 al 8 de juliol, que inclou també una visita cultural a Lisboa i a altres

llocs monumentals propers. Interessats, adreceu-vos com més aviat millor a Viatges Ruth Travel: t. 934 673 244, info@ruthtravel.es, www.ruthtravel.es o a les parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

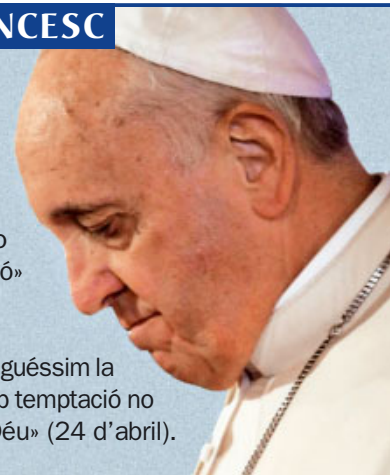

@Pontifex: «Si Crist ha ressuscitat, podem mirar cada esdeveniment de la nostra vida amb ulls i cor nous, fins i tot els més negatius» (20 d'abril).

@Pontifex: «Quan hem tocat fons en la nostra debilitat, Crist ens dona la força per alçar-nos de nou» (21 d'abril).

@Pontifex: «Senyor, sana les nostres vides per tal que protegim el món i no el depredem, i sembrem bellesa i no contaminació i destrucció» (22 d'abril).

@Pontifex: «Si sempre tinguéssim la Paraula de Déu al cor, cap temptació no podria allunyar-nos de Déu» (24 d'abril).

Treballar i viure dignament?

Amb una participació de quaranta persones, ahir dijous 4 de maig, va tenir lloc aquesta taula rodona, a la sala d'actes de l'Ateneu Santfeliuenc, a Sant Feliu de Llobregat, organitzada per l'equip de Pastoral Social i Obrera de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

En les seves intervencions, el Sr. Emili Ferrando, membre de l'equip diocesà, va glossar els avenços històrics fets per dignificar el treball i les dificultats i esperances actuals.

Va seguir el testimoni de l'Alba Gómez, treballadora jove i militant de la JOC, i de Mn. Pepe Rodado, delegat de Pastoral Obrera de l'Arquebisbat de Barcelona, que van relatar els seus periples laborals plens d'incerteses i les dificultats per crear consciència col·lectiva amb els companys de treball per la gran mobilitat laboral i que permetrien reclamar amb més força allò que és de justícia.

El bisbe Agustí Cortés va cloure el torn de paraula fent una afirmació de la dignitat del treball i del factor humà per sobre dels mitjans materials d'acord amb la doctrina social de l'Església i la necessitat de mantenir en circumstàncies canviants

i diverses les conviccions profundes sobre el treball i la dignitat de la persona i del col·lectiu laboral. Algunes intervencions i subratllats dels assistents apuntant a les accions i testimonis que calen avui van cloure l'acte.

«No he vingut a ser servit, sinó a servir»

Ministre etimològicament vol dir *servidor*, d'aquí que l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, hagi recordat aquesta cita evangèlica als onze nous lectors i acòlits, que han rebut aquest ministeri el passat 8 de maig, al Seminari Conciliar. Entre ells, Xavier Montané, nou lector, i Javier Ojeda, nou acòlit. Segons el ritual, després d'una pregària especial, els lectors van rebre les Sagrades Escripcions i els acòlits les

patenes que els acompanyaran en el seu ministeri. L'Arquebisbe els va demanar, com a servidors del Senyor, humilitat cap al germà i «no tenir por», perquè tant la comunitat cristiana com Déu, els donen la mà en aquest camí. De fet, la celebració va comptar amb el caliu dels familiars, els amics i els docents del Seminari, evident tant durant l'Eucaristia com posteriorment al claustre, on tots van reunir-se per celebrar aquest pas cap al presbiterat.

Xavier Montané instituït com a nou lector

Javier Ojeda instituït com a nou acòlit

Trobada d'escolans al Seminari Conciliar

Un centenar d'escolans, nens i nenes, de les diòcesis de Sant Feliu i Barcelona van aplegar-se sota el lema «Escolans, amics de Jesús» dissabte 6 de maig. La gimcana, que va vertebrar el programa, acostava els participants de manera lúdica a aprofundir l'amistat amb Jesús, no només pel fet d'ajudar en el servei a l'altar, sinó en la vida de cada dia i en la manera d'actuar. Els seminaristes i professorat del Seminari Conciliar van preparar l'activitat, posant a disposició tots els espais de l'edifici, des de les teulades fins a la capella, on es va cloure la Trobada amb la celebració de l'Eucaristia.

AGENDA

- Xerrada ecumènica a Vilafranca.** Dilluns 22 de maig, a les 21 h, a la sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria. Amb el títol «Martí Luter i el seu temps», organitzada pel Grup de Diàleg i el Consell Ecumènic, amb la col·laboració de les parròquies de Vilafranca.
- Dedicació de la Catedral.** Divendres 26 de maig, a les 20 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí. Acompanyament de cants a la litúrgia per part de la coral parroquial de Piera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càssia, rel. agustina.

23. □ Dimarts [Fets 16,22.34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. St. Desideri, bisbe; st. Joan Bta. de Rossi, prev. fund.

24. □ Dimecres [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic, sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dijous [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Maria Magdalena de Pazzi, vg.; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Divendres [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); *Sant Feliu de Llobregat*: Dedicació de la Catedral; a la Catedral, solemnitat, i a la resta de la diòcesi, festa.

27. □ Dissabte [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. *Sant Feliu de Llobregat*: Beat Josep Tous i Soler (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prevere i fundador de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor; Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, màrtir; sant Berenguer, monjo.

28. □ Diumenge vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, màrtir; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, verge de l'Equador.

Diumenge VI de Pasqua

COMENTARI

«Si m'estimeu, guardareu els meus manaments»

Nova etapa en l'Església primera que gira (8,5s) entorn de Felip.

Els Set diaques foren instituïts per distribuir l'ajuda als pobres; així els Dotze s'ocuparan de la pregària i el ministeri de la Paraula. Però Ac dedica el discurs més llarg a Esteve i anomena evangelitzador a Felip: dos del Set.

Els Apòstols completen l'evangelització a Samaria imposant-los les mans; i llavors reben l'Esperit Sant.

Cal reverenciar de tot cor Crist com el Senyor. Per això cal estar sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de l'esperança que teniu.

Avui els canvis culturals reclamen que el cristià tingui sòlida formació teològica i bíblica per donar raó de l'esperança.

Què fàcil és dir «T'estimo!» Però Jesús digué als deixebles: Si m'estimeu, guardareu els meus manaments.

Quin avís més realista: Qui m'estima és qui compleix els meus manaments.

Degradem l'amor quan el reduïm a sentiment que avui ve i demà pot ser marxi sense poder-ho evitar.

Déu és amor (1Jn 4,8) i per això estima tant el món que ha donat el seu Fill únic per salvar el món (Jn 3,16s).

L'amor de Déu-Trinitat es veu quan el Fill prega el Pare que ens donarà un altre Defensor.

El nostre primer Defensor és el Pare que no va plànyer el seu propi Fill sinó que el va entregar per nosaltres (Rm 8,32). L'altre gran Defensor nostre és el Fill que va morir i resuscitar i intercedeix per nosaltres (Rm 8,34s).

Però l'Advocat/Defensor/Paràclit nostre per excel·lència és l'Esperit Sant.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se'n alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí el mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, ell, / que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu net la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregare el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li farà conèixer clarament.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaría y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisidos se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaría había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban sólo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: / «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / Con su poder gobierna eternamente. R.

Los que tenéis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / ni me retiró su favor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo. Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne pero vivificado en el Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad. El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo. Entonces sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros. El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él.»